

НЕ СИ ОТВАРЯЛ ОЧИТЕ.

Чичо Дончо има хубава червена кобилка; тя има голямо конче, което още бозае. Кобилката е стара и поотслабнала.

Чичо Дончо често се грижи, че тя не ще да му ждреби вече кончетата, не ще да може и да го слуша, та треба да я продаде и си купи по-млада.

Най-после я завежда на пазар и я продава на един циганин, който ѝ се качил и я откарал.

Чичо Дончо взел парите и тръгнал из пазаря да търси по-млада и хубава кобилка. Ходил, гледал много кобилки, но не му харесвали

— Няма хубавичка като нашата, мислил си той. Ако намеря като нея, сто гроша повече ще дам и ще я купя.

Тъкмо това мислил, гледа—един човек язди кобилка като неговата, червена хубавичка, само че тая е много пжргава, горда — вдигнала глава скача, прегриба. . . А неговата е трома, кротка.

— Гледай, гледай, колко прилича на нашата! Само, че на тая космите по-кжси — не е рошава като нашата и е по-чиста, гладка . . .

— Отде караш тая кобила, бе чичо?

-- От нашето село:

— Отде си я взел?

— Дамазлжк ми е. Отгледал съм я.

— А продай ми я!

— Да ти я продам!

— Колко искаш?

— Девеистотин гроша.

— На ти 700 гроша.

— Не може.

— Вземи 800! Хайде дай ми я, че прилича на нашата.

Човекът му я продал.

Чичо Дончо ѝ се качил и привечер потеглил за дома си.

— Децата ще се радват, че кобилата прилича на нашата.

Кжсно през нощта наближил портите. Кобилата забжрзала и поцвилела. Кончето ѝ я срещнало и почнало да бозае.

Дори сега чичо Дончо се досетил, че е купил своята кобилка и останал смаян.